

Tidspunkt udtale mig om dem, men holde mig til det første Punkt paa Dagsordenen. Kun skal jeg gøre den Bemærkning; at naar det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) i Princippet er en Modstander af Ejendomsskylden, men dog fandt en vis Tilfredsstillelse i Ejendomsskylden, som den her er foreslaaet, fordi den vilde indbringe noget mindre end det tidligere Forslag, er jeg ikke sikker paa, at han vil vedblive at bevare denne Glæde længe. Der er vist ikke et eneste Menneske i Landet, som ved, hvorledes denne Ejendomsskyld vil komme til at virke, der er ikke et eneste Menneske i Landet, der kan sige, hvad Beløb denne Skat vil give Staten, og det kan meget godt være, at det ærede Medlem bliver overrasket ved, at det Beløb absolut set vil blive større, selv om det relativt set er mindre end det, man tidligere har tænkt sig. Jeg skal ikke udtale mig om Loven om Ejendomsskyld, jeg forstaar den ikke, den er i den Grad i Strid med al moderne europæisk Lovgivning, i den Grad i Strid med alle Skattebevægelser i Udlandet, at det er et specielt dansk Fænomen nu at give sig til at paalægge Ejendomsskyld til Staten. Man har sagt, og sagt fra alle Sider, og saa maa det naturligvis være sandt, at det er en politisk Nødvendighed at gennemføre disse Love. Der er ingen Love, hvor jeg tror, at politiske Nødvendigheder i saa ringe Grad gælde som for Skattelovene. Jeg kan tænke mig, at en Jernbane kan være en politisk Nødvendighed, men om Skattelove har jeg meget vanskelig ved at tænke mig det. Den politiske Situation, som formentlig fremtvinger dem, svinger om nogle faa Aar, saa er der ikke en eneste Sjæl i Landet, der kan huske den, undtagen nogle faa historisk interesserede Personer, men Skatten bliver tilbage, og hvis det saa viser sig, at den politiske Nødvendighed har bevirket, at man har taget de Skattelove, der vare nemmest, i Stedet for at tage dem, der principmæssigt vare rigtigst, saa tror jeg ogsaa, at Politikerne ville komme til at forstaa, at der gives ikke politiske Nødvendigheder for Skattelove. Der er man i den Grad inde paa Livet af selve Samfundsforholdene, naar man taler om Skattelovene, at der gives kun en saglig Nødvendighed, kun en Fordeling af Skattebyrden efter Skatteydeevnen eller hvilke andre Synspunkter, man kan blive enig om. For Tiden er man vel nærmest enig om Skatteydeevnen, men saa snart man kommer til at se bort fra, hvad der er rimeligt for den, saa gives der i Virke-

ligheden ingen Nødvendighed. Nødvendigheden for, at en Mand skal betale en eller anden Procentskat, fordi han tager sine Penge ud af Sparekassen og køber en Landejendom, er ganske ufattelig, og det er jo dog det, der sker ved Lovforslaget om Ejendomsskylden, at Købet af en Landejendom paa Forhaand bliver beskattet mere end Købet af en hvilken som helst anden Ting, man nævne vil. Og det er jeg imod. Lige saavel som jeg er imod dette, at man giver Kreditkasserne en Fordel, som man ikke giver Bankerne, at man giver Andelselskaber en Fordel, som man ikke giver Aktieselskaberne, at man giver Brandassurancepræmier en Fordel, som man ikke giver Livsassurancepræmier — lige saa vel synes jeg, at det er urimeligt, at man her vil give Købet af Skibe, af Maskiner, af Handelsvarer en Fordel, som man ikke giver Købet af Ejendomme. Men jeg skal ikke komme videre ind herpaa. Jeg maa som sagt sige, at jeg forstaar ikke Loven; den stemmer ikke med, hvad man betragter som rigtig Skattepolitik andre Steder. Men det kan være, fordi man andre Steder ser fejl paa Forholdene, og det er jo muligt, at Tiden vil vise, at det er os herhjemme, der se rigtigt. Derimod hilser jeg som sagt med Glæde og skal med Glæde stemme for Indkomstskatteloven, særlig hvis det maatte lykkes mig, hvad jeg vil haabe, at vække Opmærksomhed for de Par Ændringer, jeg her har antydet.

J. H. Jensen: Naar man nu paa tredie Dag har hørt paa denne Skattelovsforhandling og har hørt, at de fleste Talere ikke have kunnet nøjes med at betragte Lovforslagene fra deres saglige Side, men at de ogsaa have draget den politiske Side frem, maa det sikkert være, fordi de gaa ud fra den Forudsætning, at det er sidste Gang, vi have disse Skattelove til 1ste Behandling i dette Ting, og jeg skal udtale det Haab, at denne Anskuelse maa holde Stik. Vi have jo haft disse Love saa mange Gange til 1ste Behandling, at det snart maa siges at være nok. Naar jeg ogsaa har ønsket Ordet her ved denne 1ste Behandling, er det for det første, fordi ogsaa jeg mener, at det er sidste Gang, vi have denne Sag til Behandling, men ogsaa af den Grund, at jeg ønsker, før vi nu skulle til Folketingsvalg igen, hvad vi maaske snart skulle, at faa rettet en Misforstaaelse, som blev gjort gældende over for mig paa Valgmøder inden sidste Folketingsvalg. Det vil mindes, at vi den